

Avondgebed, maandag 6 april 2020

(Houd een kaars gereed om aan te steken)

Openingswoorden

God, kom mij te hulp

Heer, haast U mij te helpen!

Bij het aansteken van de kaars

God, wees ons genadig en zegen ons: laat het licht van uw gelaat over ons schijnen.

[Mijn Herder \(Sela\)](#) (klik hier om te luisteren)

Bijbellezing

Marcus 6.30-34; 10.32-34

Overdenking

De Goede Herder zoekt zijn verloren schapen

Ineens is Hij er. Ineens verschijnt Hij in het openbare leven van die tijd: Jezus uit Galilea. Geboren in een dorpje van herders: Betlehem. Hier grazen de vele duizenden schapen en lammeren die straks in de tempel van Jeruzalem hun leven zullen offeren.

Opgegroeid in Nazaret is Hij, ook zo'n onbeduidend dorpje. Slechts 300 inwoners telt het in die tijd. Nazaret ligt in het Noorden van Israël, in Galilea. Ver weg van de heilige stad Jeruzalem.

Het is een woelige en angstige tijd. Het volk van Israël zucht onder het juk van de keizer in Rome. Romeinse soldaten bezetten met harde hand het land. Zij hebben de macht stevig in handen. Wie het waagt om zich tegen de keizer en het Romeinse gezag te verzetten moet het met de dood bekopen.

In deze spanningsvolle situatie verschijnt Hij ineens op het toneel: Jezus uit Nazaret. Hij noemt Zichzelf de goede Herder. God, zijn Vader heeft Hem naar de aarde gestuurd. Zijn opdracht: 'Zoek de verloren schapen van Israël en breng hen het goede nieuws: God ziet weer om naar zijn volk!'

'Verloren schapen'. In Gods ogen betekent 'verloren' iets wat kostbaar is, iets dat grote waarde heeft. Het is Gods diepste verlangen dat het verlorene weer bij Hem terugkomt: het schaap, de zoon, de penning. Daartoe heeft Hij zijn Zoon naar deze aarde gestuurd. Het wordt een zoektocht met een verrassend einde...

In Marcus 6 zijn zojuist Jezus' leerlingen teruggekomen van een reis door het Joodse land. Ze hebben aan de mensen die het wilden horen het evangelie verteld. De goede boodschap dat Gods koninkrijk, Gods nieuwe wereld, aanstaande is. Dat God – na ruim 400 jaar stilzwijgen - weer gaat spreken tot zijn volk.

De leerlingen van Jezus roepen daarom op tot inkeer, drijven veel demonen uit en zalven veel zieken met olie om hen te genezen (Marcus 6: 1-13).

Nu zijn de leerlingen terug bij rabbi Jezus. Vol met verhalen en vol met indrukken over wat ze allemaal hebben meegemaakt. Jezus nodigt hen uit om met Hem naar een eenzame plaats te gaan om een tijdje te rusten en alleen met Hem te zijn.

Nou vergeet het maar. Het is een komen en gaan van mensen. Het vertrek met een vissersboot naar een afgelegen plaats wordt opgemerkt. En als Jezus en zijn leerlingen de dunbevolkte oostelijke oever van het meer van Galilea bereiken hebben zich daar al meer dan 5000 mensen verzameld.

Dan schrijft Marcus in zijn evangelie: *“Toen Hij uit de boot stapte, zag Hij een grote menigte en voelde medelijden met hen, omdat ze leken op schapen zonder herder, en Hij onderwees hen langdurig”* (Marcus 6:34).

‘Als schapen zonder herder’. Die zin blijft bij mij hangen. Jezus ziet al die mensen die speciaal voor Hem zijn gekomen. Dat raakt Hem. Hij voelt medelijden met hen. Letterlijk staat er dat Hij het voelt in zijn ingewanden, helemaal diep vanbinnen. Met hen is Hij bewogen. Voor hen is Hij gekomen. Om de goede Herder te zijn voor deze mensen die zonder herder zijn. Voor hen wil Hij Zich opofferen. Voor hen gaat Hij zijn lijdensweg tot in de dood.

Dat wordt ook duidelijk in Marcus 10. We zijn maanden later als rabbi Jezus en zijn leerlingen voor de laatste keer op weg zijn naar Jeruzalem. Hoe dichter ze de heilige stad naderen hoe meer de spanning toeneemt. De leerlingen zijn ongerust. De mensen die Jezus volgen zijn bang. Jezus neemt zijn 12 leerlingen apart en opnieuw – het is de derde keer al – vertelt Hij hen wat Hem in Jeruzalem zal overkomen: ‘Ik zal worden uitgeleverd aan de geestelijke leiders van het volk. Zij zullen Mij ter dood veroordelen en Mij overdragen aan de Romeinen. Die zullen de spot met Mij drijven, Mij bespuwen, geselen en doden. Maar na drie dagen zal Ik weer opstaan uit de dood’ (Marcus 10:33-34).

Dat is de lijdensweg die de goede Herder voor zijn verloren schapen zal moeten gaan. Onvoorstelbaar, maar waar. Wat een liefde. Wat een bewogenheid. Wat een opofferingsgezindheid. Jezus wéét wat er gaat komen. Hij verzet Zich er niet tegen. Hij gaat die weg, vrijwillig, bewust en vol vertrouwen...

Nog steeds is Jezus dezelfde als toen aan het meer van Galilea en als toen in Jeruzalem. Nog steeds is Hij met ontferming bewogen over mensen die als schapen zijn zonder herder. Ze gaan Hem aan het hart. Hij zoekt hen op. Ook u, jou en mij. Hij gaat voor ons, verloren schapen, maar kostbaar in Gods ogen, tot het uiterste. Tot in de dood aan het kruis!

(Ds. Jan K.C. Kronenberg, Leeuwarden - www.uitdekroontjespen.nl)

Stiltemoment

Gebed, afgesloten met het Onze Vader

Kruisweg - Justus A. van Tricht

Wat een liefde
moet Hij gehad
hebben.
Eindeloos
onvoorstelbaar groot.

Om te kiezen
voor een weg
waarvoor niemand
kiezen zou.
Behalve Hij!

Onvoorstelbaar.
met een vast doel
voor ogen
wat alleen Hij
kon volbrengen.

Waarvoor geen mens
kiezen zou.
Dit gebeuren
nodigt uit
om hierbij
stil te staan.

Ademloos
dankbaar!

[Ubi Caritas et amor](#) (klik hier om te luisteren)

Zegen

Moge de liefde van een stervende Heiland
en de kracht van een opgestane Heiland
en het gebed van een ten hemel gevaren Heiland
en de heerlijkheid van een wederkomende Heiland
de troost en vreugde van uw hart zijn.

Doven van de kaars